

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

De mensch is wijs zoolang hij naar wijsheid zoekt, maar als hij meent, dat hij die bekomen heeft, zoo begint zijne dwaasheid.

CATS.

1 Sept. 1915.

No. 17

20e Jaargang.

HET GEHEIM VAN SUCCESVOLLE LEIDING.

door J. H. DEAN;

vertaald uit „Improvement Era”.

Wanneer iemand geroepen wordt tot een of andere positie of presidentschap in de Kerk, het eerste gevoelen ongeveer wat alsdan in het hart oprijst is wel, hoe kan ik de liefde, het respect en het vertrouwen verkrijgen en behouden van hen over wien ik ben aangesteld te presideeren?

Door heel wat lange en varierende ondervinding heeft de schrijver een studie gemaakt van de redenen waarom sommigen hierin succes hadden en anderen faalden, en hierbij biedt hij — de schrijver — zijne gevolgtrekkingen aan, in de hoop dat de presideerende ambtenaren, ingezonderheid zij van de hulporganisaties der Kerk, daarin iets mogen vinden wat hun tot hulp kan zijn dit hoogst belangrijk pobleem op te lossen.

De Schriften zeggen, „Zoo met den priester, alzo met het volk,” en ondervinding heeft mij geleerd dat, zooals het is met den president der zondagschool, zoo is het met de school, zoo het is met den leider der ontwikkelingsklas, zoo is het met de leden ervan. Als met de leidster van de zustershulpvereniging, zoo het is met de zusters. Als het goed is met de gemeenteleider zoo met de vertakking. Als met de leeraar in het algemeen, zoo met de klas, en zoo door al de organisaties heen van heel de Kerk.

Een intelligente, verstandige vrouw, was gekozen de leidster te zijn van eene zustershulpvereniging. Zij woonde al hare vergaderingen bij, was getrouw in het betalen van tienden, van offergaven, mededeelzaam tot de armen, herinnerde zich altijd hare gebeden, en leerde haar huisgezin het onderhouden van het woord van wijsheid, maar zij hield het zelve niet. Zij was eene verslaafde thee-drinkster. Op

zekeren dag was ze zeker tabak te ruiken toen haar zestienjarigen zoon Alfred het huis binnen kwam. Zij leidde hem in eene andere kamer, sloot de deur en, in zijn zak voelende, vond zij een zak met tabak en cigarettenspapier. Hij bekende toen dat hij al bijna twee jaar lang had gerookt. In haar smart hierover ondervraagde de moeder hem ernstig, en bevond dat hij dikwijls ook een glas bier dronk, en koffie gebruikte zoo vaak het hem werd aangeboden.

„En waarom zou ik niet, moeder? U drinkt uw thee, en is het iets slechter voor mij dan voor u om deze dingen te doen?”

Zij was verrast van hem te hooren dat ook haar dochter Jane thee dronk, ofschoon slechts in stilte.

„En ik vertel u moeder,” zei de zoon, „heel de gemeente weet dat u thee drinkt, want de jongens op straat roepen mij het achterna. Zij hebben gehoord dat hunne moeders u een „hypocrite” noemen, en zij zeggen dat als u, de presidente van de zustersvergadering, thee moogt drinken, zij het ook mogen doen. En zij doen het ook.” Hij riep zijn zuster Jane, en deed haar bekennen dat zij thee dronk zoo dikwijls ook hare moeder zulks deed, en zij maakte eveneens aanspraak op hetzelfde recht. Het eenige ding waarover zij zich schaamde was dat zij het in stilte moest doen.

De moeder scheen als van den donder getroffen! en een doodelijke vrees ontnam haar bijna haar spraak. Heel haar leven, wanneer een zware ramp haar had getroffen, was zij om hulpe naar den Heer gegaan, en dat was ook nu de eerste gedachte in haar gemoed. Zij vroeg hare kinderen om met haar in gebed neer te knielen. De zoon echter zei dat hij geen gevoel had voor gebed op dit oogenblik.

„Wat nuttigheid geeft het gebed, moeder? U zegt dat u geen afstand van uwe thee kunt doen, en ik ben zeker dat ik mijn tabak niet op wil geven en ook mijn koffie niet, en bovendien moeder, ik zeg u, van nu af aan zal ik ook geen moeite meer doen het te verbergen. Als u uw thee gebruikt, ik wensch mijn koffie, en ik zal Jane beter kunnen achten als zij, in plaats van haar thee in stilte en verborgen te drinken, het aan tafel met hare moeder zal doen. Als wij het woord van wijsheid niet kunnen onderhouden moeder, laten wij in elk geval geene veinsaards zijn.”

En hij nam zijn tabakszak op en stond gereed de kamer te verlaten. Zijne moeder evenwel bad hem een oogenblik nog te wachten. Was het mogelijk dat haar kop thee al dcze rampen over haar bracht? Dat de zusters van de zustersvergadering thee dronken omdat zij het deed? Dat van haar op de straat gesproken werd als van een valschaard? Zij gevoelde zeker dat dit de reden was waarom zij zoo weinig invloed had op hare zusters; en allicht had zij reeds al hare macht over hare kinderen verloren. Zij nam haar zoon en hare dochter in hare armen, en zeide, „kinderen! ik zie dat ik de overtreedster

ben in al deze dingen. Ik heb altijd gedacht dat ik niet buiten mijn thee zou kunnen, maar nu maak ik een verbond met jelui, op de meest heilige wijze, dat ik nimmer, zoo lang ik leef, een druppel meer zal proeven. Nu, wilt gij niet hetzelfde verbond met mij maken?"

Het hart der kinderen was verzacht, en de zoon zei, „nu moeder, u spreekt recht, ik wil hetzelfde verbond maken, en zoo zal ook Jane wel willen, nietwaar Jane?" Jane die uitschreide aan haar moeders schouder, bewoog haar hoofd toestemmend, en de moeder en kinderen snikten tezamen.

„En nu, moeder" zei Alfred, zoo spoedig zij hunne tranen gedroogd hadden, „laten wij hier nu dadelijk ophouden. Geef uwe thee op, en hier is mijn tabak. Laat wij ze tezamen in de kachel werpen." En alzoo deden zij, en Jane, om haar goeden wil te toonen, haalde een hamer en sloeg de thee-pot aan stukken.

Deze leidster van de zustervergadering vertelde, op de eerste getuigenisvergadering, hare ondervindingen aan hare zusters. Zij beleet dat zij hen een slecht voorbeeld had gegeven, en zij vroeg om vergiffenis. Zij vroeg hoe velen van hen wisten dat zij eene breekster was van het woord van wijsheid, en zij was verrast te zien dat elke hand de hoogte in ging. Bevende vroeg zij verder hoe velen deze gewoonte, op haar slecht voorbeeld, hadden overgenomen, en haar knieën sloegen tezamen toen vijf der zusters opstonden.

„Wel zusters", zoo zei ze, „het is duidelijk voor mij dat ik onwaardig ben uwe leidster te wezen, en ik zal mijne positie in handen van den bisschop leggen. Ik besef dat hetgeen wat ik gedaan heb beneden aanspraak is, maar zoo ge mij wilt zeggen wat ik doen kan om mij te verbeteren, dan zekerlijk wil en zal ik het doen.

Een Schotsche zuster stond op en zeide, „ik zou niet weten waarom gij u terug zoudt moeten trekken, u is nu meer waardig onze leidster te zijn dan ooit te voren." En de andere zusters volgden hetzelfde voorbeeld, en ofschoon de overtreedster dacht hare positie te moeten neerleggen, nochtans, bij den raad van hen over haar gesteld, en met algemeene stemmen der zusters van de vereeniging, presideert zij nog over hen. En hare vereeniging is een van de besten der Kerk.

Die zuster had het geheim gevonden van succesvol leiderschap. Thans, in plaats van eene veinsaard te worden genoemd, heeft hare nederige bekeering, en hare reformatie, haar een invloed ten goede verworven over elk lid dier gemeente. En de ouders die hare kinderen op de ware wijze wenschen op te voeden, gevoelen dat haar voorbeeld een toren van sterkte is om hen te helpen. Als het woord van wijsheid in hare tegenwoordigheid wordt aangehaald, dan is zij niet beschaamd, en gevoelt zij haar geweten spreken zooals vroeger, maar zij kan al haar invloed en macht zetten aan de zijde van den Heer.

Bij de inwijding van een onzer tempels alwaar niemand toegelaten werd dan zij die een uitnoodigingskaart hadden, onderteevend door den president der Kerk, meldde zich een kleine jongen aan om toegang. Hij had geen kaart, maar hij beweerde recht te hebben om in te mogen gaan, want hij had geholpen den tempel te bouwen. Ouderling John Henry Smith, van het quorum der Twaalven, was dicht bij, en de deurwaarder onderwierp de zaak aan hem. Ouderling Smith nam het kind te zijde, en op zijn vriendelijke, vaderlijke wijze, luisterde hij naar het verhaal. Het kind zei dat hun zondagschoolonderwijzeres hare klas had verteld, dat wanneer zij zich een jaar lang van alle snooperij wilden onthouden, en dan hun stuiverstukken, dubbeltjes en kwartjes tezamen wilden doen, dat ze dan, dacht zij, genoeg zouden hebben om te betalen voor het houwen van één steen aan den tempel, en dan zouden zij recht hebben om in het Huis des Heeren te gaan, want dan hadden zij medegeholpen hetzelfde te bouwen. En dit hadden zij gedaan. Ouderling Smith nam de kleine in zijn armen en zeide, „God zegene u, mijn kleine man! Gij zult binnen gaan! Vele groote menschen, ofschoon zij toegangskarten hebben, kunnen niet zeggen dat zij geholpen hebben het Huis des Heeren te bouwen.”

Ik kan mij dien knaap voorstellen als een prachtig, mannelijk president van een quorum van diakenen — iemand die dingen wil doen. Iemand die een leider kan zijn, en eenen invloed ten goede hebben waar hij ook gaat. En er is een schreeuwende nood om zondagschoolonderwijzers en onderwijzeressen als deze kleine man, die namelijk invloed genoeg bezitten, om practische resultaten te verkrijgen van hunne klassen. Ons behoeft niet verteld te worden dat zoodanig een leerares haar godsdienst leefde, want zoo iets is zoo klaar als de dag. Geen ander soort zou voldoende inspiratie en invloed bezitten met een klas van onschuldige kinderen om hun gewillig te maken zoodanig eene opoffering te doen.

Een zeker president van de zondagschool bracht een dag door in een pleziergezelschap. Hij was uitgenoodigd door enkele vrienden met hun te eten en hen gezelschap te houden. Gedurende den maaltijd werden enkele flesschen bier geopend, en hem werd een glas aangeboden. Hij was bijna gereed het aan te nemen, toen hij een klein meisje zag, behoorende tot zijn zondagschool, hem op een afstand beschouwende, zoodat hij het bier weigerde. „Och, neem een enkel glas, het zal u niet schaden”, zei zijn vriend. „Zie naar de andere leden van uw Kerk, allen om u heen drinken zij bier, en is u beter dan zij? Er zijn heel wat slechtere dingen dan een glas bier te nemen.” Opnieuw zag hij naar het kleine kind. Haar oogen waren steeds op hem gericht, en hij zei, „Neen, dank u, ik drink geen bier.”

Hij gevoelde alleen te moeten wezen, en hij stond op en wandelde weg. Het kleine meisje vloog hem achterna, nam zijn hand, en

liefdevol naar hem opziende, zeide zij, „Broeder . . . ik sloeg u gade daar aan die tafel, en ik wist dat de president van onze zondagschool geen bier zou willen drinken.” Bevreesd keek hij haar aan, denkende dat zij zijne gedachten zou hebben gelezen; maar neen, zij had hem ten volle vertrouwd in haar kinderhart, dat hij namelijk het bier zou weigeren, omreden het slecht was om te drinken. Zij wist niet dat, was het niet om haar onschuldige oogen geweest, hij het zou hebben gedronken. Nadat zij hem had verlaten zocht hij een afgezonderde plaats op alwaar hij niet gezien kon worden, en zijn hoofd ontblootende, vroeg hij zijn hemelschen Vader hem zijne onwaardigheid te vergeven, en sloot een heilig verbond, dat, van nu af aan, hij zich waardig wilde betoonen de liefde en het vertrouwen te bezitten van een onschuldig kind.

Maar veronderstel dat hij dat glas bier gedronken had? Het kostte slechts vijf cent, en zijne vrienden zouden dat hebben betaald. Maar, wat zou hij er bij hebben verloren? Wat zou de oogst geweest zijn? Wie kan het zeggen? Waar zou het einde geweest zijn? En wat een opschudding zou hebben plaats gegrepen in het hart van dit kleine kind. „Opschudding” is niet te sterk gezegd. Wat is schooner dan de liefde en het vertrouwen dat straalt van het gelaat der kinderen die wij lief hebben? Ouders weten wat dit is, en als de ambtenaren en leeraars van onze ondergeschikte organisaties het niet gezien hebben in de gezichten van hen over wien zij presideeren en die zij kennen, dan is zulks omdat zij het niet verlangd hebben. Ik heb nimmer een engel gezien, maar wanneer het gelaat van eenen engel iets te zien kan geven wat meer hartevoldoening geeft, meer ziele-inspireerend werkt, en meer wondervol is, dan voorzeker moet het zeer schoon zijn. Niet te veel gezegd dus is het als wij de gevoelens, die noodwendig op moesten komen in het hart van een kind, bij het zien der overtreding van haar geliefden leeraar, „opschudding” gingen noemen. Ik verwonder mij hoe vele van zulke „opschuddingen” niet elke week in onze huizen, onze vereenigingen, en in onze steden, plaats hebben! „Wie een dezer kleinen, die in Mij gelooven, zal ergeren, het ware beter dat een molensteen aan zijnen hals gehangen werd, en hij in de diepte der zee geworpen werd.” De ergernis die zoodanig eene straf verdient, moet wel ernstig en van belang zijn als de dood zelve. En waarom zouden onze levens niet weggewischt moeten worden wanneer ons voorbeeld kwaad sticht, en medehelpt om de zielen van onze medemenschen te verwoesten en naar beneden te halen?

„Wel, maar,” zegt iemand, „het drinken van een kop thee of koffie, of een glas bier, of het rooken van tabak, zijn zulke kleine ergernissen”. Is dat waar? Is iets dat kwaad is, klein of onbeteekenend? Is iemand minder een dief wanneer hij een gulden steelt als wanneer hij zich meester maakt van honderd? De ergernis is de misdaad, niet de

hoegrootheid. Zou het een klein ding zijn geweest wanneer de bruikbaarheid en den invloed ten goede van dien zondagschool-leider verwoest was geworden? En dat toch is wat zou zijn gebeurd, had hij dat glas bier gedronken. Dat kleine meisje, in haar verdriet en teleurstelling, zou het hare klassegelooten en hare ouders hebben verteld, en in korten tijd zou het bekend geworden zijn door heel de gemeente.

Het wordt beschouwd als een zeer behoorlijke en redelijke zaak voor een overwinnend leger, om voor hun gebruik te nemen van de kudden en eigendommen van hunne vijanden, maar toen Saul, de koning van Israël, deze dingen nam van de Amalekieten, kostte hem zulks zijn koninkrijk, want de Heer had hem geboden elk levend ding te verwoesten. De zonde stak in de ongehoorzaamheid.

Het zou den paus van Rome, of eenig vorstelijk persoon niet veel verlagen in onze oogen, wanneer zij hunne pijpen of sigaren rookten, maar als President Joseph F. Smith zulks zou doen, dan zou dat de Kerk tot op hare fundamenten schokken. Zelfs de rookers in de Kerk zouden hun hart gebroken zien, en zich verwonderen hoe ter wereld hij zooiets kon doen. En toch heeft hij niet even goed een recht om in dergelijke dingen te vervallen als wij hebben? Is niet onze invloed en voorbeeld voor goed en kwaad even groot in onzen kring, als die van hem in de zijne? Hebben wij niet hetzelfde verbond gemaakt? Verkeeren wij niet onder dezelfde wet?

Thee, koffie en sterke dranken zijn voor de wereld even zoo naideelig als voor ons, voor zoover het het lichaam betreft, maar wij komen onder veroordeeling, en dat kan niet van hen worden gezegd, want de Heere heeft ons verteld dat deze dingen niet goed zijn, en heeft ons geboden ons er van te onthouden. En wij zijn onder verbond om Zijne geboden te onderhouden. Als wij ons aan deze dingen overgeven dan lijden wij eene moreele verlagings zoowel als een lichamelijk nadeel. Wij zijn verbond-brekers, en gevoelen ons zelf veroordeeld. Niet-„mormonen” kunnen deze dingen doen en behouden het respect en het vertrouwen van hunne vrouwen en kinderen en medegelooten, want voor hen is het enkel eene gewoonte, of eene „zwakheid.” Maar als wij deze dingen doen, dan worden wij uit onze macht ontzet en uit onzen invloed ten goede onder het volk. Zelfs de niet-„mormonen” achten er ons minder om, want zij weten dat wij beweren boven deze dingen te leven. Gevoegd bij het nadeel van het lichaam, wat anderen zoowel als wij hebben te ondergaan, overtreden wij de wet van ons geweten. Iemand die voortdurend overtreedt, en de stem van zijn geweten smooit, verzwakt zijne macht om kwaad te weerstaan ook in andere richtingen. Hij is een zedelijk zieke. Hij weet wat recht is maar hij weigert het te doen. Hij verlaagt de vlag van zijn eigen idealen. Zoo iemand behoeft den dag des oordeels niet om hem te veroordeelen; hij is alreeds veroordeeld.

Zijn dit kleine dingen? Het is een klein ding voor een koe om over een lamp te struikelen, en toch zulk een onbeteekenend voorval deed de groote stad Chicago opbranden. Geen wonder dat wanneer leidsters van zustershulpverenigingen, presidenten van ontwikkelingsklassen, zondagschoolleiders en leeraars schuldig zijn aan zulke kleine dingen, zij den invloed en de macht verliezen, noodig om hen succesvol in hun werk te maken.

Er is door heel de Kerk heen een aangroeiende neiging dat, om een succesvol leider te zijn, iemand een sterke persoonlijkheid behoort te wezen, invloed bezittende, opgevoed, er goed uitzien, welgekleed, en niet het tegenovergestelde. In 't kort, hij moet bij zijn tijd wezen. En dat is waar. Een groot kwaad onder ons van daag is levende luiheid. Zoo velen van ons zijn hun tijd achteruit.

Enkele kleine dingen evenwel zijn er die eveneens noodig zijn. Zoo iemand behoort deugdzaam te zijn, nederig en vol des gebeds. Hij moet trouw zijn aan zijne verbonden. Hij moet trouw zijn aan zijne broederen. Hij moet ondersteunen en wel van hen spreken die over hem zijn gesteld, en daarbij aantoonen dat hij waardig is de liefde en ondersteuning van hen over wien hij presideert. Den Sabbatdag moet hij heilig houden. Zijn lichaam behoort hij rein te houden van alles wat het zou kunnen verontreinigen. Waartoe echter alles in kleinigheden uiteengezet? Laat ons het heele ding zeggen in één woord, hij moet zijn een echte Heilige der Laatste Dagen. Iemand die ontbreekt hierin mag in staat kunnen zijn het oog of het oor aangenaam aan te doen, of zelfs ons gemoed van leering vervullen, ons hart zal hij koud en hongerig laten. De Heiligen hongeren naar harte-voedsel, en de presideerende ambtenaar of spreker of zinger, die hunne harten in staat is aan te kunnen raken en hunne oogen met tranen kan vullen, heeft een wondervolle en wonderbare macht, en naar hem wordt altijd geluisterd met dankbare belangstelling.

Als wij presideerende ambtenaren vinden die getrouw zijn geweest, die onbesproken verslagen achter zich hebben liggen; die, niettegenstaande hunne zwakheden en tekortkomingen, (en die zullen toch genoeg zijn) een rein en standvastig leven hebben geleid, als zij spreken, dan is er een licht in de oogen, een inspiratie en een klank in de stem, en een overtuigende macht en aantooning in den geest, waar de ongeloovige en de onreine geen aanspraak op kunnen laten gelden en dat zij niet bezitten.

Zeer zekerlijk, „de Geest is het die levend maakt.”

Zoodanige presideerende ambtenaren hebben het geheim gevonden van succesvol leiderschap.

ONGENOODE GASTEN.

door NEPHI ANDERSON:

De klok in den toren van de City-Hall sloeg twee uur in den morgen als de auto stopte en man en vrouw uitstapten. Een oogenblik poozende om den chauffeur zijn loon te betalen, betraden de twee moeizaam de steenen treden der stoep. De nacht was stil en donker. De koelte van de noordelijke heuvels was kil, en het electrisch licht van de straat doordrong ternauwernood de schaduwen waarin het huis gehuld was.

„Hurry up, Phil,” zei de vrouw, „ik ben moe.”

„Ik kan den sleutel niet vinden,” antwoordde hij, als hij zijn zakken doorzocht. „Waar ter wereld —”

„Ik heb hem niet,” zeide hij, „wij zullen Sara moeten opbellen”

„Je vergeet dat Sara van avond toevallig niet thuis is.”

„Dan zullen we vader moeten wekken.”

„Nee, doe dat nog niet. Je weet dat hij den laatsten tijd niet in orde was”

„Vertel mij dan wat te doen.” Er ontstond een pauze.

„Is er anders geen weg om binnen te komen?”

„Vertrouw maar gerust dat Sara alles inbraak-vrij heeft afgesloten.”

„In vredesnaam, trek dan maar aan de bel, maar 't is schande.” De bel van binnen gaf een heldere klank. In zwijgen wachtten zij, want gewoonlijk had vader een poosje werk om de voordeur te bereiken; van avond evenwel kwam er heelemaal geen beweging. Opnieuw werd op den knop gedrukt, het zwijgen van den nacht evenwel regeerde binnen zoowel als buiten.

„Wat kan er toch wezen?” — schreide haast de vrouw. „Wij kunnen hier toch heel den nacht niet blijven staan, Phil.”

„Nee, dat ben ik met je eens. — Ik zal omloopen naar de achterdeur.”

„Ik huiver, — ik ben bang,” kreunde zij.

„Lieve kind, d'er is niets om bang voor te wezen. Wij zullen er bepaald wel op een of andere wijze inkomen.”

Het her-verzekerd fluiten van den man klonk van achteren. Plotseling hield het op; dan volgde een geluid van openende deuren, en een opdraaien van lichten, waarna de voordeur geopend werd.

„Kom binnen, Marie. De achterdeur was open,” zeide hij.

Zij stapte naar binnen, en deed langzaam haar overkleeren af. De partij dien avond moest ongewoon veel van de zenuwen hebben gevergd; de vrouw was doodvermoeid.

„Waarom antwoordde uw vader niet op de bel,” vroeg zij. „Is hij in zijn kamer?”

„Ik zal kijken.”

(wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ZEGENINGEN EN VLOEKEN.

De zegeningen die ooit gegeven zijn geworden door de dienst-knechten des Heeren, als de werktuigen waardoor de zaken des Geestes tot de kinderen der menschen komen, zijn, naar duidelijk wordt begrepen en verstaan door de Heiligen der Laatste Dagen, enkel gegeven geworden onder zekere voorwaarden. Als wij oude vader Lehi zijne zonen zien zegenen, toen hij gereed was om zijn hoofd neder te leggen en zijn lichaam spoedig eene rustplaats zou vinden in het kille graf, dan treft het ons dat al hetgeen hij aan Jakob en Jozef en Nephi, ja aan Laman zelfs en zijne kinderen, voor goeds voorspelt, alleen gegeven wordt onder uitdrukkelijk beding dat van hunne zijde de voorwaarden, verbonden aan het ontvangen van die zegeningen, vervuld worden. Als de oude aartsvader Jakob, nog verder in de geschiedenis van het huis Israëls terug, zijne zonen zegent en de verschillende weldaden op hun hoofd bevestigt, dan eveneens worden die dingen alleen geschonken onder uitdrukkelijk beding dat de voorwaarden van [de zijdes des ontvangers daaraan verbonden, bepaald dienen te worden nagekomen. Het ontvangen van die zegeningen was al haast eveneens als het sluiten van een verbond. Twee deelen zijn er in begrepen. Het eene deel zal worden volbracht door den zegen-gever, en het andere deel dient even nauwkeurig te worden vervuld door den zegen-ontvanger.

Dikwijls evenwel wordt zulks vergeten. En als men somtijds getuige is van een weggebleven zegen, dan wordt meestal niet in de eerste plaats gezocht naar de overtuiging dat de zegen-ontvanger zijn deel heeft volbracht in de overeenkomst tusschen gever en ontvanger, maar menigmaal wordt zulks tot oorzaak van ongeloof en twijfel aan de beloftevastheid van den zegen-gever.

Toch is zulks grootelijks verkeerd. Het gebeurt menigmaal dat iemand, ziek zijnde, tot zich roept de ouderlingen der gemeente, die, al bid-dende, hem zalven zullen met olie in den naam des Heeren, en overeenkomstig de Schriften, dan, „zal het gebed des geloofs den zieke behouden.” Toch is dat niet altijd zoo, en wij gelooven dat het maar zeer zelden is dat de ware oorzaak daarvan aan het licht wordt gebracht. Omdat meestal in verkeerde richting wordt gezocht. Wat toch is het geval? Niet alleen is het noodig dat de zieke inderdaad geloof heeft in de macht van den Heer om de zieken te genezen, maar hij dient eveneens speciaal geloof te hebben in het feit dat in

het onderhavige geval de Heer ook de wil en de goedgunstigheid zal bezitten in zijne zaak handelend met Zijne genezende krachten tusschen beiden te willen treden. Om zoodanig een geloof te kunnen koesteren is het noodig dat in de allereerste plaats bij den ontvanger der zegening het besef levendig is dat zijn leven in den afgeloopen tijd niet zoodanig was dat die zegening niet gegeven kon worden omdat de geboden, als eerste vereischte voor het verkrijgen dier bijzondere weldaad, kortom de wetten waarop het schenken van de weldaad berust, niet onderhouden zijn geworden. Is zulks zoo, dan is het vragen om een bijzonderen zegen en om schenken van genezing op gebed des geloofs, zelfs met inachtneming van de voorgeschreven noodige vormen, totaal nutteloos. Waarom? Niet omdat de Heer den zegen evenwel niet kan geven, en ook niet omdat de Heer nu straffen wil en weerwraak wil nemen omdat het individu op zijne beurt niet gehoorzaam is geweest, maar omdat geen geloof aanwezig kan zijn. Het geweten toch van den mensch spreekt. Het spreekt en beschuldigt zelve den drager ervan dat geen zegen verkregen kan worden omdat van de zijde des ontvangers niet aan de voorwaarden van het ontvangen van weldaden is voldaan geworden. Nu is het niet de schuld van God, niet de schuld van den bedienenden ambtenaar, dat de verwachte genezing, in dit geval de zegen, niet komt, maar de schuld van het ongeloof van den aspirant zegen-ontvanger. Omdat hij geen geloof kan koesteren. Omdat het geloof, wat wortel heeft te schieten, in het individu niet werken kon, aangezien de fouten en ongehoorzaamheden begaan aan en tegen de zegeningen berustten, daar waren om hunne veroordeelende stemmen te verheffen.

Nog is het mogelijk dat andere oorzaken bestaan dat de zegeningen des Heeren niet ontvangen kunnen worden. Als bijvoorbeeld de bedienende ambtenaar, ofschoon bevoegd een uitdeeler te zijn van 's Heeren beloften, niet zich laat leiden door den Geest des Heeren, welke Geest namelijk oordeelkundig te werk gaat. Het gebeurt somwijlen, schrijver dezes heeft menigmaal dit kunnen constateeren bij zieken waar men om de ouderlingen had gezonden, dat de bedienende ambtenaar, door zijn gevoel allicht misleid, woorden en zinnen uit, die met de omstandigheden waarin met het oog op den toestand van den patiënt dient te worden gesproken, niet overeen te brengen is. Nu kan het heel goed gebeuren dat de betrokken patiënt inderdaad geloof heeft in de verordineerende handeling. Ook zelfs in de verordineerende persoon, en dat toch de zegen van gezond te worden op gebedsgeloof zich tevergeefs laat wachten. Ook hier zijn oorzaken en gevolgen zeer gemakkelijk te ontdekken. Wat toch is het geval? Ofschoon de geloover echt en waar was, de ambtenaar eveneens de bevoegde persoonlijkheid was, toch bestond de mogelijkheid, en in het onderhavige geval was het juist het optreden van die mogelijkheid,

dat namelijk den zieke gezondheid beloofd werd zonder dat het in de onnapeurlijke wegen des Heeren besloten lag dien zieke gezondheid te schenken. De fout door den bedienenden ambtenaar gemaakt, school niet in het feit dat zijne autoriteit te kort schoot, noch dat hij onwaardig was, maar enkel hierin dat het op dat moment dat de verordening werd volvoerd, niet de Geest des Heeren was die hem leidde. „Maar,” zal iemand vragen — „mag en kan men dan niet verwachten dat de Geest des Heeren altoos de Ouderlingen leiden zal bij zoo heilig eene handeling?” In zekeren zin slechts. Vergeten wij niet dat de zegen-vrager zelve oorzaak kan zijn dat de Geest des Heeren niet leidend op kan treden. En nu hebben wij niet het oog op hetgeen wij zooeven betoogden dat namelijk de persoonlijke zonde een scheidsmuur tusschen waar geloof en hem heeft opgericht, maar iets van heel anderen aard. De ziekte waarmede de patiënt bevangen was kan allicht van zoodanigen aard zijn geweest dat het in de klaarblijkelijke bedoelingen des Heeren lag dat die ziekte doorgeziekt moest worden en door andere middelen opgeheven als juist de zalving. Een onberedeneerd vragen en roepen om de Ouderlingen om te komen zalven komt heel dikwijls en herhaald voor. De Ouderling, die zich natuurlijk niet aan zijn plicht kan onttrekken om het lid der gemeente ter zijde te staan, waar zijne hulp gevraagd wordt, komt al haast in de noodzakelijkheid de verordening te vervullen, maar ziet als 't ware somwijlen voor zijn oogen het verkeerde der handeling, wat wederom oorzaak wordt dat hij zelve geen geloof kan hebben in het voltrekken der verordening. Veeleer is het Gods Geest die hem aanspoort geen geloof te koesteren in de daad, maar daarentegen de kranke zijn gevoelens dienaangaande kenbaar te maken. Vreezende evenwel verkeerd begrepen te zullen worden, of in gedachten van onwil te zullen worden beschuldigd, houdt hem gesloten, en de handeling wordt volbracht zonder de leidende inspiratie van den Geest des Heeren.

Zoo iets, ofschoon het meermalen voorkomt, is hoogelijk af te keuren, omdat het noodwendig afbreuk moet doen aan de leidende stroom van Gods gemeenschap. Zij daarom die de hulp inroepen van Gods dienstknechten om een zegen des Heeren van onder hunne handen te ontvangen, hebben wel toe te zien dat het eene groote gave is van God, het geloof namelijk wat, in verband met de begeleidende verordeningen, inderdaad in staat is groote dingen te doen, en dat die gave niet maar zonder noodzaak in 't werk dient te worden gesteld. Deze zaken zijn zóó teer van aard dat, zullen zij resultaten opleveren, zij eveneens zeer voorzichtig behooren te worden gebruikt.

Toen wij als opschrift van dit artikel neerschreven „Zegeningen en vloeken”, hadden wij oorspronkelijk een onderwerp op het oog, wat wel een weinig afwijkt van het nu besprokene, weshalve wij voor

ditmaal onze causerie zullen eindigen, en in een volgend nummer allicht nader terug zullen komen op hetgeen overigens nog onder zegeningen moet worden verstaan, waarvoor eveneens dezelfde vastgelegde grondbeginselen gelden, dat namelijk die zegeningen alleen dan kunnen komen zoo de voorwaarde, er voor het ontvangen aan gesteld, door het individu wordt nagestreefd.

VERSLAG DER AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Zooals aangekondigd was in de twee vorige nummers van ons tijdschrift, is op Zondag 22 Augustus de halfjaarlijksche conferentie gehouden geworden van de Amsterdamsche hoofdafdeeling,

De morgenvergadering, aangevangen om 10 uur, en gehouden in de gewone vergaderzaal Wittenstraat 109-111, werd, na gemeenschappelijk gezang, met gebed geopend door broeder G. Snijder, waarna het Amsterdamsche zangkoor een loflied zong,

Conferentie-president Wilford B. Murray, drukte zijne vreugde uit zoovelen er aanwezig te zien, en gaf door een kort welkomstwoord te kennen hoe veel genot hij zich voorstelde in de aanstaande vergaderingen te zullen smaken.

Ouderling Leslie T. Foy was de eerste spreker. Als zijn gevoelen drukte hij de hoop uit in staat te zijn iets te zeggen om aan te toonen dat de heiligen der laatste dagen iets in hun bezit hebben beter dan wat de wereld kent. Door onderscheidene voorbeelden werd aangetoond dat geloof en hoop de voornaamsle zaken waren op den weg naar vooruitgang. Verder werd aangetoond hoe door de eerste beginselen van het evangelie den weg geopend werd dat de Vader en de Zoon beiden, komen konden om woning met den mensch te maken.

Ouderling B. Postma, president van de Rotterdamsche Conferentie, de tweede spreker, gaf een overzicht over de toestanden bestaande in de wereld. Als zijne meening werd te kennen gegeven dat zoo de wereld gewillig was de omlijning van onzen godsdienst te aanvaarden, al onzer omstandigheden zich zouden wijzigen ten goede. In verband hiermede werd de gloorievolle toekomst voor oogen gesteld, wanneer namelijk die tijd zou zijn gekomen dat vrede en gerechtigheid de aarde zouden vervullen. Zoo wanneer iemand een waar discipel des Heeren wil zijn, dat hij dan leve in overeenstemming met datgene wat de voorschriften des Heeren zijn, waarvan het lot ons heeft aangewezen de uitdeelaars te wezen,

Het koor zong hierna een der schoone Zionsliederen. Ouderling B. Anderson van de Groninger Conferentie was toen aan het woord. Door hem werd medegedeeld gelezen te hebben in een der tijdschriften waarin werd gezegd dat de leiders der Kerk bevreesd waren dat de jongelingschap onder hen, in aanraking zou komen met de wereld, en ontdekken zouden dat hunne — der Heiligen der Laatste Dagen —

godsdienst een valsche godsdienst was. De onwaarheid hiervan werd aangetoond door te zeggen dat zeer vele jonge mannen en vrouwen jaarlijks uitgezonden werden naar de onderscheidene deelen der aarde, en door met zich mede te brengen het beste der idealen, te halen uit deze verschillende landen, zij Utah een der beste gedeelten van heel de wereld hadden gemaakt, vooral met betrekking tot opvoedkundige zaken de jeugd betreffende. Voorts werd herinnerd aan de vervolging geleden door Christus en Zijne eerste volgelingen, hen aangedaan door de wereld.

Ouderling John Butterworth was de laatste spreker. Door hem was gelezen geworden van een zeker schrijver die als zijne meening had verkondigd dat het Christendom gemiddeld slechts twee bekeerlingen per jaar gewon, maar al dezen aanziende hier in dit morgenuur vergaderd, moest men tot de gevolgtrekking komen dat wij dan althans meer dan ons aandeel daarin hadden weten te bemachtigen. Verder werd aangetoond de liefde van den hemelschen Vader door al Zijne schepselen met een vrijen wil te bedeelen. Wij — zoo spreker — leeren de dingen dezer wereld lief te hebben zoodra wij leeren ze te kunnen begrijpen, en wij zien de inwerking ervan op onze daden enz. Zoo ook met den Heer, wanneer wij Zijne liefde zien, Zijne genade, rechtvaardigheid, hoe Christus in Zijne laatste angstige oogenblikken Zijnen Vader om vergeving bad voor Zijne vijanden, hoe, na opgestaan te zijn en alle macht te hebben ontvangen, Hij dezelfde liefdevolle Schaapherder bleef, om het menschdom bij hun werk en hunne leeringen te helpen.

Nadat het koor lied 183 had gezongen, werd de vergadering tot slot gebracht door dankgebed uitgesproken bij monde van broeder J. H. M. Meyer.

De namiddagvergadering, begonnen om twee uur, en gehouden op dezelfde plaats, werd aangevangen met zingen van lied 42, door al de vergaderden, waarna het openingsgebed werd uitgesproken door Broeder K. Kapper. Hierna werd, vóór de bediening van het Heilig Avondmaal, door het koor een loflied gezongen. Conferentie-president Murray stelde de verschillende kerkelijke en zendingsautoriteiten voor, die gebruikelijk met opsteken der handen door allen werden ondersteund.

Ouderling Ernest Adams was de eerste spreker. Spreker hoopte in zijne toespraak iets te mogen zeggen wat in het gemoed der vreemdelingen aanwezig, eene begeerte mocht verwekken onze boodschap te onderzoeken. Aangetoond werd hoe onze levens evenals huizen gebouwd dienen te worden, elke daad en gedachte helpende ons toekomstig leven te fatsoeneeren. Aanbevolen werd goede boeken te lezen opdat zich in de harten der Heiligen eveneens goede gedachten mochten ontwikkelen, die wederom tot goede daden zouden inspireeren.

Onderling W. Hanks, van Rotterdam, verzekerde ons dat zoo wanneer wij in toepassing zouden willen brengen datgene wat wij gehoord hadden, het ons voorzeker zoude verbeteren. Daarna las spreker ons voor eene profetie uit Leer en Verbonden, aantoonende wat het evangelie voor alle volkeren bekeekent. De Schriften werden door spreker gebruikt om aan te toonen dat openbaringen noodig waren om het evangelie te herstellen opdat het mogelijk zoude zijn het te prediken. Niet een iegelijk die zegt Heere, Heere, zal ingaan in het koninkrijk der hemelen, maar die den wil des Vaders volbrengt.

Het koor zong daarna Lied 181.

Ouderling Wm. Dalebout, president van de Groninger Conferentie, was de volgende spreker. „Weest daders des woords en niet alleen hoorders”, was hetgeen door spreker werd verduidelijkt; hoe alleen de daders gezaligd zouden worden, en hoe den apostel Petrus gezag was gegeven de verordeningen van het evangelie te bedienen, teekenen aanhalende die de tweede komst van Christus zouden voorafgaan, waarvan namelijk de herstelling van het evangelie er eene was. Spreker vertelde verder dat de aarde in de toekomst eene plaats van rechtvaardigheid zoude worden, en elkeen die rechtvaardigheid zocht zoude eene woonstede daarop erlangen.

Ouderling P. L. Nebeker, de laatste spreker, zei dat hij geloofde wat in Joh. 3 : 16 geschreven stond, alsmede dat het zonder twijfel aange naam in de oogen des Heeren zal zijn geweest te gebben gezien dat zoovelen zich in deze vergaderingen hadden bevonden. Aangezien liefde een der hoofdkenmerken is van het goddelijk Wezen van liefde, en de leidende kracht is in heel de voortbrenging van het heelal, daar is meteen het bewijs geleverd dat althans een der hartaandoeningen des Heeren op den voorgrond treedt, ofschoon sommiger geloofsbelijdenissen zeggen dat God geen lichaamsdeelen noch hartstochten bezit. De algemeene afval welke gekomen is, was een gevolg van het feit dat de godsmannen in vroegere tijden niet geloofd zijn geworden, terwijl de Heere ten allen tijde menschelijke dienstknechten heeft gebruikt om Zijnen heiligen wil tot de aarde te brengen. Aangespoord wordt dien wil te zoeken en die te volbrengen.

Na gemeenschappelijk gezang wordt de vergadering tot slot gebracht door dankgebed, uitgesproken hij monde van broeder A. Sieverts.

De avondvergadering aangevangen om zeven uur, en gehouden in de zaal van Frascati, werd na gebruikelijk gezang, geopend met gebed door broeder S. den Os. Het koor zong hierna weer een loflied. In het openingswoord door Pres. Murray, die ook thans weer de leider was, werd gezegd dat de vreemdelingen in de twee afgelopen vergaderingen genoeg hadden kunnen hooren van het „Mormonisme” wat hunne belangstelling daarin had kunnen opwekken. Voorts dat zoo wanneer iemand enkel een Christen is in woorden, en niet in

daden, van hem niet gezegd kan worden een waar Christen te zijn. Echter, zooals de bijbel zegt, dat wij namelijk de boom aan de vruchten zullen kennen, zoo ook plaatsen wij de vruchten van het evangelie voor de wereld, om dan hun te laten oordeelen of datgene wat door hen het Mormonisme wordt genoemd, niet inderdaad het evangelie van den Zoon van God moet zijn. Ten slotte gaf spreker een sterk getuigenis dat enkel het volgen van Christus volkomen voldoening des levens kon schenken.

Ouderling B. Tiemersma sprak kortelijks over de toestanden in de wereld, die vergelijkende met hetgeen eigen aan diezelfde wereld zou zijn wanneer ze gewillig kon worden gemaakt om het gepredikte evangelie na te leven. Voorts werd verklaard hoe God aan de wereld het plan van zaligheid bekend had gemaakt door de verschillende perioden der tijden heen, telkens in overeenstemming met de behoeften en de draagkracht van het volk. Vier beginselen of uitgangspunten vormen de eerste stappen van het evangelie. De noodzakelijkheid daarvan, in verband met het lidmaatschap van het Koninkrijk van God, werd besproken. Na deze rede werd een schoon solo gezongen door Ouderling Ernest Adams, waarna het woord gegeven werd aan Ouderling Le Grand Richards, president der zending alhier. Met woorden van klem en aandrang werd bevestigd datgene wat door de eerdere sprekers gezegd was geworden, er tevens op wijzende dat elkeen der zendelingen hier gekomen was, met terzijdezetting van eigen belangen, om het evangelie des Heeren, de paarl van groote waarde, kenbaar te maken. De geschiedenis van het voortkomen van het Boek van Mormon, in zooverre dit verband hield met de profetiën dien-aangaande gegeven in den Bijbel, werd behandeld, en op duidelijke wijze aangetoond dat Ezechiël 37 geen andere bedoeling kon hebben dan te verduidelijken dat de geschiedenis in dat boek vervat, inderdaad de geschiedenis was van het huis van Jozef en zijne metgezellen. De echtheid van het Boek van Mormon, alsmede de degelijkheid van deszelfs inhoud, was voorts een tijdlang het onderwerp van sprekers rede, terwijl geëindigd werd met het geven van een hoogheilig getuigenis.

Na slotzang door het koor, werd deze laatste vergadering ten einde gebracht door dankgebed uitgesproken bij monde van broeder H. Schilperoort.

Bijzondere vermelding verdient nog het „splendid” werk van het Amsterdamsche zangkoor. Men heeft wel eens de redactie van „De Ster” in stilte of in het openbaar, het verwijt gemaakt van te karig te zijn met den lof het muzikale gedeelte der conferentiën toegewijd. Mocht ten deze inderdaad wel eens eenig verzuim zijn gepleegd, ofschoon wij ons daar in 't allerminst van bewust zijn, dan wenschen wij dat thans goed te maken door te zeggen dat wij naar waarheid verbaasd waren zóó goede muziek en zang voort te zien gebracht door zoo,

betrekkelijk gesproken, klein een koor als hier de vergaderingen op-
luisterde. Ook hierin viel zonder twijfel de inspiratie van Gods geest
te beluisteren, wat niet wegneemt dat een woord van hoogen lof toe-
komt aan de bekwame leden, maar bovenal aan de hoogst geniale
leiding van broeder van der Meer, die de zingers als 't ware in zijne
hand hield. Moge het Amsterdamsche zangkoor nog lang tot vreugde
strekken der vergaderingen van de Heiligen in onze oude hoofdstad.

Een woord van dank tevens brengen wij gaarne aan de firma Goldsch-
meding, die evenals reeds enkele malen in 't verleden, ten gebruike
afstond een prachtig en bijzonder klankvol Horügel orgel, wat even-
eens op meesterlijke wijze bespeeld werd.

Ons verslag zou niet volkomen zijn zoo we nog niet een enkel
woord wijdden aan de priestervergadering Zaterdag 21 Augustus ge-
houden in de zaal Wittenstraat. Aldaar was aanwezig, behalve de
zendelingen van Amsterdam en zij die op bezoek waren over gekomen,
het grootste gedeelte van het werkzame locale priesterschap der ver-
takkingen resorteerende onder de conferentie van Amsterdam.

Zeer veel wijzen raad werd in die bijeenkomst gegeven door den
leider onzer zending, ons aller geliefden president Le Grand Richards.

Evenals wij zulks gewoon zijn, mocht ook dit een zeer welgeslaagde
conferentie heeten. De opkomst was telkens uitstekend, en vooral
in de avondbijeenkomst vielen er tal van vreemdelingen op te merken
aan wien, aan het einde der vergadering ruim lectuur werd uitgedeeld,
alsmede heel wat van onze grootere boekwerken verkocht. Onderscheidene
adressen werden tevens verkregen waar de zende-
lingen kunnen gaan om de beginselen, in 't kort op deze samen-
komsten besproken, verder te verduidelijken.

Beklage niet den morgen die moeite en arbeid geeft,
Het is zoo schoon te zorgen voor menschen die men lief heeft.

INHOUD:

Het geheim van succes- volle leiding . . . . . Blz. 257 Ongeuoode gasten . . . „ 264		Zegeningen en vloeken Blz. 265 Verslag der Amster- damsche Conferentie . „ 268
--	--	--

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B
Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.
Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.